

[Anders Mølgaard]

Så vil jeg sige til Socialistisk Folkepartis ordfører, at det var dog rystende at høre, hvad der blev sagt. Ordføreren sagde, at det er noget helt andet med skateboards og fodbold, for det foregår i fritiden. Jamen det er jo også fritidsjob, vi taler om, det foregår også i fritiden. Det er børnenes, de unges og forældrenes ansvar at klare tingene; jeg kan overhovedet ikke se forskellen mellem at være flaskedreng i Brugsen eller gå med aviser efter skoletid og at spille fodbold. Og det er jo også belyst og dokumenteret, at det er væsentlig farligere, medfører flere knoglebrud, at dyrke f.eks. skateboard- eller rulleskøjteløb end at have et fritidsjob. Det er indiskutabelt.

Jeg synes, det er glædeligt, at arbejdsministeren har sagt, at han ikke mener, der er behov for flere restriktioner. Men jeg er overbevist om, at forslagsstillernes formål med beslutningsforslaget er at få den nødvendige dokumentation for, at man kan fortsætte rutschebaneturen og indføre endnu flere restriktioner, og så kører rouletten videre. Det ender altså med – det er måske ikke meningen fra forslagsstillernes side, men det ender det med – at om 10 eller 20 år sidder de 20-årige hjemme på børneværelset, og så siger vi til dem: Nu skal I være ansvarlige, nu skal I klare en uddannelse selv, nu skal I flytte hjemmefra, og nu skal I lære at arbejde. Indtil da har mor redt deres seng, og de har bare hørt musik i deres fritid, for det er det eneste, der er rimelig ufarligt.

Og jeg synes endelig, at jeg vil sige her til sidst – og så har jeg ikke tænkt mig at forlænge debatten for mit eget vedkommende – at det er grotesk, når forslagsstillerne siger, at der er ingen grund til at belyse de positive sider, det er rigeligt at belyse de negative sider. Hvordan kan man nogen sinde vurdere nogen som helst ting i deres helhed, hvis man kun vil fokusere på de negative sider? Er det en typisk socialdemokratisk tankegang?

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Debatten svinger sig jo højt op, men jeg vil nøjes med at indskyde en stiltfærdig saglig bemærkning, specielt rettet til hr. Poul Nødgaard.

Jeg har rent faktisk erfaring fra næsten 11 års arbejde som socialrådgiver i fagforeningerne. Jeg har siddet med mange børn, der er

kommet til skade, er blevet invalideret, og jeg kan forsikre hr. Poul Nødgaard for, at de forældre, der har været med ved de samtaler, godt kunne have ønsket sig, at det offentlige havde blandet sig lidt i, hvad der foregår på arbejdspladserne.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Det, der bringer mig herop, er fru Else Marie Mortensens sidste udtalelse. Det lyder jo som om, at hvis samfundet laver en stribe af restriktioner, kunne vi undgå alle ulykker og den slags. Vi har også en færdselslov i Danmark, men der dræbes alligevel 700 mennesker på vore landeveje om året, så uanset om alle disse socialistiske tanker bliver gennemført, vil det aldrig være muligt at undgå disse ting hundrede procent. Det er og bliver stadig forældrenes ansvar, når børnene arbejder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 56 stemmer (S, SF og KRF) mod 51 (KF, V, FP, CD og RV).

Første næstformand (Torben Lund):

Dette vil blive meddelt arbejdsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om forebyggelse af vold mod børn og unge på arbejdsmarkedet og af arbejdsskader.

Af Poul Erik Dyrland (S) m.fl.

(Fremsat 7/2 92. Første behandling 28/2 92. Betænkning 6/5 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Kirkegaard):